ఇప్పటి పావురం రేపటి నెమలి

– బుచ్చిబాబు

(యువ, 1973 ఆగష్టు సంచిక నుంచి)

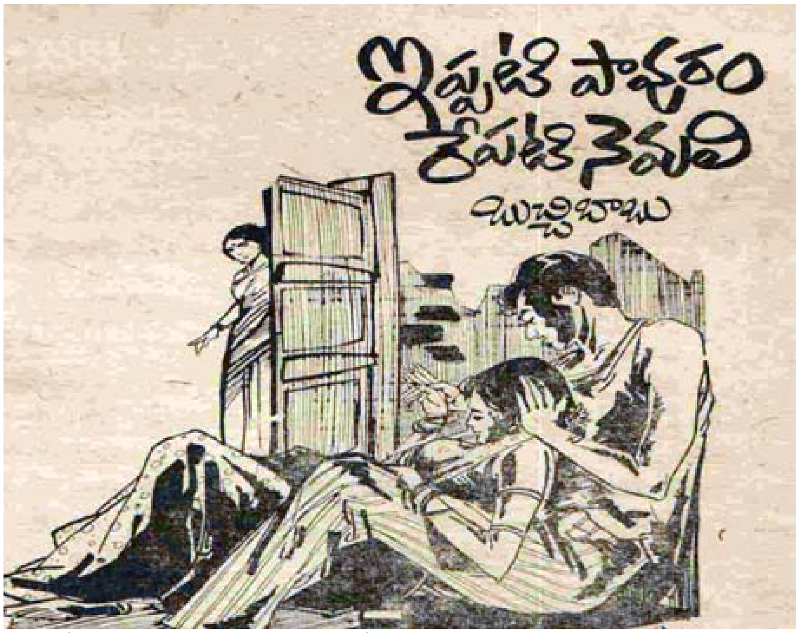

ఏ పని చెయ్యకూడదనుకుంటామో, ఆ పనే చేయ్యాల్సివొచ్చే పరిస్థితి ఏర్పడుతుంది. అదేంకర్మమో కూడదనుకున్న పని పట్ల కాస్తో కూస్తో యిష్టం వుండి, ఆ యిష్టాన్ని ఎదుర్కోవడం ఇష్టం లేక, దూరంగా తోసేసి, 'అది కూడదు' అని నిర్థారణ చేసుకోవటం జరుగుతుందేమో. కామేశం విషయం చూడండి. కూడదనుకున్న పని చెయ్యాల్సి వొచ్చింది. సొంతింట్లో వొక భాగం అద్దెకివ్వడం. అద్దె కొంపల్లో అగచాట్లు పడిపడి విసిగెత్తి, ఆ రెండెకరాలూ అమ్మేసి, మరో ఆరువేలు అప్పుతీసి ఇల్లు కట్టుకున్నాడు. ఆ అప్పుతాలూకు రెండు వేలు వుండి పోయింది. తీరిపోతుంది, రేపో మాపో , బెంగలేదు. చెయ్యవల్సిన కథలూ కార్యాలూ ఏమీ లేవు. అమ్మాయి అత్త వారింటికెళ్ళింది. అబ్బాయికి పాట్నాలో ఉద్యోగం. ఇంక తనూ, భార్యా...

ఇల్లంత పెద్దదీ కాదు. తమకి సరిపోతుంది. ఎవరన్నా వచ్చినా మరో గదుంది. దాని వెనకాల మరో చిన్నగది. స్టోర్ రూమ్ గా భావించి పాతమడత మంచం, రెండు పేము కుర్చీలు పడేశాడు. ఆ గదిముందు కాస్తంత వరండా. పడక్కుర్చీ వేసుకు కూర్చోవచ్చు. కూర్చుని దూరంగా కొబ్బరి చెట్ల నడుంగా సూర్యాస్తమయం చూడొచ్చు.

ఉండదల్చుకుంటేనే కొంప కట్టుకోవాలన్న తత్వం కామేశంది. ఉన్నాక అందులో మళ్ళా వాటా అద్దెకివ్వకూడదు. ఈ విషయమై అతనిది ఖచ్చితమైన అభిప్రాయం. బి.ఏ. పాసయ్యాడు అబ్బో చాలా వెనక – ఫిలాసఫీ బి.ఏ. ఆ రోజుల్లో ఫిలాసఫీ బి.ఏ. అంటే హేళనగా వుండేది. ఎందుకో మళ్ళా మనది ఋషులు, యోగులు, మునులూ వున్న దేశంగా బడాయిలు చెప్తారు. ఈ తత్వం, గిత్వం ఉపన్యాసాలాలోనూ, పుస్తకాలలోనూ తప్ప, ఎవడిక్కావాలి! ఈ మనుషులకి కావాల్సింది డబ్బు గడించడం, ఏదో పొట్ట గడిస్తే చాల్దూ; అదనంగా డబ్బుంటే పాడు బుద్దులు పుడతై; చెడిపోతారు. ధనాశకి అంతంటూ వుందా, పోదురూ.

మనం వుంటున్న ఈ భూలోకమే వొక పెద్ద అద్దెకొంప. యజమాని పరమాత్మ, ఖాళీ చేయించి తీరుతాడు. ఇంక ఇందులో మళ్ళా కొంత మరొకరికి అద్దెకివ్వడమా? మనతో పాటు వాణ్ణి కూడా ఖాళీ చెయ్యమనడమా? కట్టుకున్న కొంప సంగతీ అంతే. నిజానికి 'ఇది నాదీ' అని చెప్పుకోవాలంటే ఇల్లు వుండి తీరాలి. ఏ భూకంపమో రాకపోతే, పునాది గట్టిదైతే నాలుగు కాలాలపాటు వుండేది ఇల్లొక్కటే. వెళ్ళేటప్పుడు కోట తీసేసి కొడిక్కివ్వాలి. అంతే జీవితం. పైకి వెళ్ళాక పర్మాత్మ నైలాన్ పంచే ఇస్తాడో, టెరిలిన్ కోటే ఇస్తాడో వెళ్ళాక చూడాలి.

కాని అద్దెకి ఇవ్వక తప్పింది కాదు; ఆ దంపతులకి, అద్దెకివ్వడమేమిటి, అసలు ఊరికే వుండమనాలనిపించింది. కాని సరస్వతి వొప్పదు. మంచిదే కాని అతిమంచి కూడదంటుంది. అనుకోకూడదు కాని సరస్వతిని డబ్బు కాపీర్నం పూర్తిగా విడలేదు. తనతో పాతికేళ్ళు కాపరం చేసి కూడా.

ఆ అబ్బాయిని చూడగానే అతని వెనకాలే వచ్చి బెంచి మీద కూర్చున్న ఆ అమ్మాయిని చూడగానే, ఇంట్లో వాటా యివ్వాలనిపించింది. అతని పేరు రామమూర్తి, వయస్సు పాతికపైన. ముప్పయ్ లోపు. కోలమొహం. నాజూకైన ముక్కు మంచి ఎత్తయిన నుదురు. పట్టుదలని సూచించే పెదవులు, గడ్డం నడుమ నొక్కు అందంగా వంగి నుదిటి మీదికి జారే వుంగరాల జుట్టు , కండ్ల జోడు తీసేస్తే స్ఫుటంగా మెరిసే కళ్ళు, ఆ పిల్ల , అతని భార్య కుమారి ఆకర్షణీయమైన మొహం. ఆకర్షణంతా అమాయకత్వంలో వుంది. జాలిగా చూస్తుంది. విశాలమై, గుండ్రంగా వుండే కళ్ళే అయినా, కాటుక అటు ఇటు పొదుగ్గా పెట్టడం వల్ల కాబోలు చేప ఆకృతిలో కనబడతాయి. మృదువైన చర్మం,మరీ నలుపు కాదు. కాస్తంత పాక్కపాపిట, వెడల్పాటి జడ , మెడలో ఒక్కటే గొలుసు, కుడిచేతికి ఒక గాజులజత, ఎడమ చేతికి రిస్టువాచ్. ఆ రిస్టువాచే నచ్చలేదు కామేశంకి. అది నాగరికతకి చిహ్నం. ప్రాచీన హైందవ సంప్రదాయానికి, ప్రకృతి శోభకి విరుద్ధం. గజిబిజి ప్రింట్ డిజైను చీర , ఎరుపు జాకెట్టు , మోచేతి క్రిందికి దిగింది , అంచులేదు. చిత్రం, ఆ బ్యాంకు కంతలో నుంచి రెండు మూడు సార్లు చూసినప్పటికీ, కామేశానికి ఇన్ని జ్ఞాపకం వుండడం, అతనికే ఆశ్చర్యం వేసింది. నెలక్రితం నూటపది రూపాయలు బాంక్ లో వేశాడు. రామ్మూర్తి ఈ నెలరోజుల్లోనూ మూడుసార్లొచ్చి, తొంభై తీసేశాడు. అతనికేం ఇబ్బంది వచ్చిందో, ఇవాళ ఉదయం కుమారి వొచ్చి, ఆ ఇరవై తియ్యడానికి కాగితం తెచ్చింది.

"ఏం, ఎకౌంట్ మూసేస్తారా,? కనీసం పదేనా వుంచాలి" అన్నాడు కామేశం.

"పోనీ పదివ్వండి," అంది అమాయకంగా.

బాంక్ లో నుంచి డబ్బు లాగేస్తుంటే, ఆ తీసేవారి సమస్యలేమిటో ఊహించడం సరదా కామేశానికి.

"ఇరవై కావలసి వచ్చిందా?" అని అడిగాడు.

"గదివాడు తొందర చేస్తున్నాడు" అని వెళ్ళి మధ్యాహ్నం మళ్ళా వొచ్చింది కుమారి ఈ సారి రామ్మూర్తి కూడా వొచ్చాడు.

కబుర్లలో తెలిసింది వాళ్ళకి ఇల్లు కావాలి. ఎడ్వాన్సు ఇచ్చుకోలేరు. అది లేకుండా ఎవ్వరూ ఇవ్వడం లేదుట. ఒక్క గదైనా చాలన్నారు. ఎప్పుడు ఖాళీ చెయ్యమంటే అప్పుడు ఖాళీ చెయ్యడానికి సిద్ధం అన్నారు. కామేశం కరిగి పొయ్యాడు. వెనకెప్పుడో కాలేజీలో వొక ఇంగ్లీషు కావ్యం చదివాడు. పారిపొయ్యే ప్రేమికుల కథ ఆ కావ్యం లోనిది. పారిపోతుంటే పెద్ద తుఫాను చెలరేగుతుంది. ఏటి వొడ్డుకు వొస్తారు. ఆ ఏరుదాటి, తమని వెంటాడే వారి భారినుండి తప్పించుకోవాలి. కాని ఆ తుఫానులో ఏరు దాటేందుకు ఏ పడవ వాడూ సిద్ధ పడడు. ఆఖరికి వొక ముసిలాడు సిద్ధమౌతాడు. దాటేస్తాను ఎక్కమంటాడు. అవతలి వొడ్డున క్షేమంగా దిగవిడుస్తాడు. కృతజ్ఞత చెపుతూ తాతకి ఏదో ఇవ్వబోతాడు యువకుడు. నాకేమీ ఒద్దంటాడు పడవ తాత.

"నీకోసం కాదు, ఆ బుల్లెమ్మను చూసి దాటేశా" అంటాడు.

కామేశం స్థితి అలాంటిదే. తనింట్లో రెండు గదులు ఖాళీగా వున్నాయి. వెంటనే వచ్చి ప్రవేశించమన్నాడు. ఇష్టమొచ్చినంత ఇవ్వమన్నాడు. సరేనని ఆ దంపతులు వెళ్ళిపోయారు.

నిర్ధారణ జరిగి పోయింది. మాటిచ్చేశాడు. కాని, సరస్వతిని వొప్పించాలి. తనకెందుకు అంత తొందర. ఫలానా అద్దె ఇవ్వండి, అని చెప్పకూడదూ. ఈ అతిమంచితనమే అనర్థమంటుంది సరస్వతి. మొదట్లో భయపడ్డాడు కామేశం. భార్య ఏం గొడవ చేస్తుందోనని. వాళ్ళకి ఎందుకు ఇస్తానన్నాడో ఏదో కథ అల్లి, కొంత నాటకం ఆడి ఆమెను ఒప్పించాలనుకున్నాడు. కాని, అబద్ధం బయటపడితే ఆవిడతో మరీ ప్రమాదం. అదీకాక ఈ ఆడాళ్ళున్నారే చిత్రం. కొన్ని విషయాలు ఇట్టే పట్టేస్తారండీ. చెప్పవలసినవన్నీ వేళ్ళమీద లెక్కించి చెప్పాడు. తనకి బ్యాంక్ లో పని గనుక. జమా ఖర్చులాంటి చిట్టా తయారు చేసుకున్నాడు. సందు చివరి ఇల్లు. తామిద్దరూ లింగు లిటుకూ అంటూ వుంటున్నారు. రోజులు బాగుండలేదు. కాపలాకి కుక్కని పెంచుదామంటే ససేమిరా

వల్లకాదంటుంది. పోనీ, సందడిగా వుంటారు, అద్దె డబ్బులతో కొంపమీద వున్న ఆ కాస్త అప్పు తీర్చొచ్చునా. ఇదిగో ఈ చివరిమాట చెప్పడంతో సరస్వతి ముఖం విప్పారింది. ఉప్పు, కారం, సరయిన పాళ్ళలో అతని కంట్లోగాక, పులుసులో పడ్డాయి ఆ పూట.

ప్రతిరోజూ వొక అరగంటయినా భార్యతో యుద్ధం చెయ్యక పోతే గడవదు కామేశంకి వాగ్ యుద్ధం, అందులో సరస్వతి దిట్ట. వెనుక యుద్ధాలంటే, ఇరుపక్షాల సైనికులు బోలెడంత తయారై హంగులన్నీ అమర్చుకొని, సామాగ్రి సిద్ధం చేసుకొని, యుద్ధానికి దిగేవారు. సరస్వతికి ఇవేవీ అక్కర్లేదు. ఆమె ఎప్పుడూ సిద్ధమే. వెనక యుద్ధాలకి కారణాలుండేవి. రాజ్యం కబళించాలనో, శత్రురాజు చెల్లెల్ని లేవదీసుకు పోవడమో , ఏదో కారణం సరస్వతికి కారణాలతో నిమిత్తం లేదు. నిష్కారణంగా ఉత్త పుణ్యానికి సమరం జరపగలదు. ఈ పూట ఆరింటికే యింటికి రమ్మంటుంది. అట్లాగే వస్తానంటున్నాడు కామేశం, అట్లాంటప్పుడు కూడా డెబ్బలాడగల్దు సరస్వతి.

"వస్తానంటిగా."

"అనడం మట్టుకే"

"ఒసే, ఇదివరలో ఎన్ని సార్లు రాలేదు ?"

"మీ అంతట మీరే రావటం కాదు."

"ఇప్పుడేం చెయ్యమంటావ్ ?"

"సరిగా ఆరింటికి రమ్మంటా."

"వస్తానంటినిగా."

"అనడం కాదు."

"నువ్వనే దేమిటి , గడియారం ముల్లు ఆరుకి తిప్పి, బయటికెళ్ళి, ఇప్పుడే రమ్మంటావా?"

"నే అల్లా అనలేదు."

ఆ విధంగా సాగుతుంది. ఆమేదో అంటుంది. అతనేదో అంటాడు. ఆదివారమైతే, తాపీగా కూర్చొని వొక గంటైనా జగడమాడందే వారికి తోచదు.

ఆ దంపతులు – రామ్మూర్తి, కుమారి వచ్చి చేరారు. ఆ పక్క రెండు గదులు , ఆక్రమించారు. గదుల్లో రెండు కిటికీలు, ఇటువైపుకే తెరచి వున్నాయి. ఏదో గళ్ళ చీరని కర్టనుగా అమర్చింది కుమారి. వాళ్ళేం చేస్తున్నా ఇటువారికి కనిపిస్తూనే వుంటుంది. బాగు చేయించాలి, కలసి రావడం లేదు ఆ గదుల్లో వుండి పోయిన పాత కుర్చీలు, మంచం తెచ్చేసుకుందామన్నాడు కామేశం.

"తెచ్చి?"

ఏమనాలో తెలియదు

"పాతవెందుకని ?"

"ఏం పాతవైతే"

"నల్లులూ, గట్రా"

"కొత్తవి కొంటిరిగా, అవి వేసిరండి." మొదట ఇది వెటకారమేమోనని భయపడ్డాడు కామేశం. కాదుట, నిజంగానే వేసి రమ్మంది. ఎందుకో ఇంత దయ. మర్నాడు తెలిసింది. కుమారి మంచి పిల్లట. కల్లాకపటం ఎరుగదట, భర్తని కనిపెట్టుకునే వుంటుందిట. వారి ఆన్యోన్యానికి గాలిపోయిన రబ్బరు బంతి లాగైందట.

ఆ రామ్మూర్తి మరీ మంచివాడట. పెళ్ళానికి తెగ చాకిరీ చేస్తాడట. చీరలు మడతలెడతాడట. తనే దుస్తులు వుతికి ఇంట్లోనే ఇస్త్రీ చేస్తాడట. వంటింట్లో కూడా ఏదో సహాయపడుతూనే వుంటాడట. మరో రెండు రోజులయ్యాక మరికొన్ని విషయాలు బైట పెట్టింది సరస్వతి. సాయంత్రం సూర్యుడస్తమించాక వెన్నెట్లో ఆ బుల్లివరండాలో ఇద్దరూ చాపేసుక్కూర్చుంటారట. అతని వక్షంపై తలానించి పరుంటుందట కుమారి. అతని జుట్టు నిమురుతూ నక్షత్రాల కేసి చూస్తూ, నిశ్చింతగా గడుపుతారట. మాట్లాడుకోరు, కంఠం దించి చెబుతోంది సరస్వతి.

"నిన్న మధ్యాహ్నం హాల్లోకొస్తూ, చూడకూడదనుకుంటూనే అటు చూశాను. ఏం చూశానో తెలుసా. కుమారి నిలబడి అద్దం చూసుకొంటూంది. కళకళ్ళాడే ముఖం. వెనకాలే వచ్చి ఆమెను గట్టిగా కౌగలించుకొన్నాడు. యేం భయపడిందో, చేతిలో అద్దం వదిలేసింది. కిందపడి ముక్కలైంది. పోనీ అద్దం పోయిందన్న బెంగేనాలేదు. ఆ గాజు ముక్కల్ని వెదకడమా యేమన్నానా , అటు తిరిగి, అతని మెడచుట్టూ చేతులు వేసి హవ్వ ,, " వాక్యం పూర్తి చేయకుండా తొట్రుపాటు ఆవేదనా కనబర్చింది మొహంలో.

వాళ్ళని అంతగా పొగట్టం చూసి, కామేశం లోలోన విసుక్కున్నాడు. వాళ్ళతో లడాయి పెట్టుకోకుండా, ముభావంగా వుంటే చాలు. అతనంతకంటే కోరడు. కానీ, మరీ మెచ్చుకోవడం మొదలెట్టేసరికి కామేశం కాస్త చికాకుపడ్డాడు. హైందవతత్వం బాగా చదవడం వల్ల కాబోలు, కామేశానికి ఉద్రేక ప్రకర్ష సరిపోదు. సమగ్రమైన దృష్టి అలవర్చుకోవాలంటాడు.

అంతమాత్రం చేత కామేశంలో ఏ మార్పు రాలేదనుకోకూడదు. కూడదనుకుంటూనే, తనూ, ఆ యువక దంపతుల నిత్యకృత్యాన్ని కిటికీలోంచి చూస్తూనే వున్నాడు. మిగతావి కొన్నా కొనకపోయినా , చాకలాణ్ణి పెట్టుకున్నట్లు లేదు , గులాబీలు మాత్రం తెస్తాడు రామ్మూర్తి. ఒక్క గులాబీని కుమారి జడలో అమురుస్తాడు. బాల్కనీ మీద ఆమె కుర్చీలో కూర్చుని వుంటే, అతను కింద కూర్చుని, ఆమె వడిలో తన తల ఆనిస్తాడు. ఆమె అతని జుట్టు నిమురుతూ వుంటుంది. అతనికేం పనో కనుక్కోలేదు. ఎప్పుడూ ఆమెతో ఇంట్లోనే వుంటాడు. సినిమాలకి, షికార్లకి వెళ్ళరు. వాళ్ళ ప్రేమకి రాత్రి చాలినట్లు లేదు. పగలు కూడా,ఆనందంతో, ప్రేమతో వాళ్ళ మొహాలు వెలుగుతున్నాయి. రోజురోజుకీ బాగుంటున్నారు. స్వస్తికా ఆకారాం ఎరుపు, తెలుపు రాళ్ళతో పొదిగిన , దుద్దులు చెవలకి అమర్చుకుంది కుమారి. కాని ఏం లాభం. ఆ జుట్టుని చెవులమీదికి లాగి, వాటిని కనబడకుండా చేసుకుంటోంది. అదేం ఫేషనో!

"హవ్వ,తల దువ్వి జడకూడా అతనే అల్లుతాడండీ" అంది సరస్వతి.

"ఎంచక్కా, చెవలమీద జుట్టు పైకిలాగి ఇటురండి. రహస్యం.. చెవుల్ని ముద్దెట్టుకుంటాడేమిటి !... జడని విప్పి, విడదీసి తన మొహం మీద కప్పుకుంటాడు... ఆ పిల్ల అసలు బాడీలే వేసుకోదు... !"

అల్లా గానం చేస్తుంది సరస్వతి. అది చెప్పడంలో, ఎంతో ఆనందం పొందుతున్నట్లు తెలుస్తూనే వుంది. తను ఇంటికి రాగానే, వాళ్ళు ఏవేం చేసిందీ, చోద్యంగా చెబుతుంది. అతనితో యుద్ధాలు మానేసింది కోపం పోయింది. విసుగు తగ్గింది. చీదరించుకోవడం లేదు. సాయంత్రం తను ఇంటికి వొచ్చేసరికి, స్నానం చేసి, కొత్తచీర సింగారించి, తల్లో చామంతి, దవనం అమర్చి తన ముందు కూర్చుని కులాసా కబుర్లు మొదలెట్టడం ప్రారంభించింది. కాసేపు డాబామీద కూర్చుని కబుర్లు చెప్పుకుందామంటోంది. తన తొడమీద తల ఆనించి కబుర్లు సాగిస్తోంది.

నడివయస్సు స్థబ్ధత దిగవిడిచి, వెనక్కి యౌవ్వనం లోకి ప్రయాణం సాగిస్తున్నామా అన్న అనుమానం రాసాగింది కామేశంలో. వెంట్రుకలు తెల్లబడు తున్నాయి. జుట్టు పల్చబడుతోంది. నడుం వెడల్పవుతోంది వొంపులు బలుస్తున్నాయి. మూలపళ్ళు ఊడటం జరుగుతోంది. ఉక్క, వొళ్ళు పేలడం, స్పర్శ సన్నగిల్లడం, చిరాకు, డబ్బు కాపీర్నం, కీర్తి దాహం, సంఘంలో పలుకుబడి పట్ల వ్యామోహం, మర్యాద, గుంభనం వీటిని విడిచి శరీరం ఎక్కడికి పోతుంది ? శరీరం కృశిస్తే ఆత్మబలం పెరుగుతుందనుకోవడం వెర్రి, అసలు శరీరమే ఆత్మ అన్నది చార్వాకులతత్వం వెనక చదివింది తన కిష్టం. చార్వాకులు దేహాత్మవాదులు. వారిది భౌతిక వాదం. బృహస్పతి నెలకొల్పాడు మొదట్లో. జాబాలి కూడా. లోకంలో రాజుకి మించిన దైవం లేదన్నాడట. బుద్ధుడి సమకాలికుడైన అజిత కేశకంలిన అనే ఆయన కూడా ఈ వాదాన్నే బోధించాడట అట్లాగే భగురి అనే ఆయన , ఈ జగత్తుకి సృష్టికర్త అంటూ లేదు. తనకు తనే ప్రమాదవశాత్తు పుట్టుకొచ్చిందన్న స్వభావవాదం ప్రచారం చేశాడట. నరకం లేదు. నరకాన్ని కఠినులు సృష్టించారు. బాధలేకుండా, శరీర సుఖం పొందటమే. మోక్షం, ఈ లోకం; శరీరం, భౌతిక ఆనందం,ఇవే యధార్థాలు, స్వర్గనరకాలు మాయ, కల్పితాలు, కామ ఏవ ఏకః పురుషార్థః ప్రేయసిని ప్రేమించి సుఖించు, రేపు చచ్చిపోతావు అంటుంది చార్వాక తత్వం. ఈ రకం తత్వాన్నే , 'ఎపిక్యూరస్' 'అరిస్టిప్పస్' , ఆ గ్రీకు తత్వజ్ఞులు కూడా బోధించినట్లు జ్ఞాపకం "రేపటి నెమలికంటె ఇప్పటి పావురం మంచిది." అట్లాంటి పావురాలు, రామ్మూర్తి కుమారి, ధన్య జీవులు, ప్రేమ ద్వారా, మోక్షాన్ని, పరమాత్మని, ఆనందాన్ని సాధిస్తున్నారు. పరిసరాలపై వారి ప్రభావం ఎంతో వుండి. సరస్వతిపై బోలెడంత. వెనకటి రోజులు ఎన్నిసార్లు స్మరించినా, తామిట్లాంటివి చేసినట్లు గుర్తు రావటం లేదు. అప్పుడు భయం, సిగ్గు, ఇంట్లో మరో మనిషి వుంటే, భార్యతో మాట్లాడ్డం గాని, చూడ్డానికి గాని వీలు పడేది కాదు. మళ్ళా చిత్రం, పిల్లలూ పుట్టుకొచ్చారు!

ఆ సాయంత్రం పుస్తకాల షాపులో కెళ్ళాడు కామేశం ఎవరో స్నేహితుడితో, ఆ స్నేహితుడు, వొక మిత్రుడి పెండ్లికి, బహుమతిగా పుస్తకం కొనిద్దామంటే తనూ వెళ్ళాడు.

అక్కడ చూశాడు వాత్సాయనుని కామసూత్రాలు – ఇంగ్లీషు గ్రంథం. వాత్సాయనుడి ప్రభావం చాలా వుందిట. చార్వాకుల తత్వం పైన ఆ పుస్తకం నిండా బూతుబొమ్మలు. సిగ్గేస్తుంది. ఇందులో ఏముందో చూద్దాం. జ్ఞానమే శక్తి అన్నాడు ప్లాటో పండితుడు. అన్నీ తెలుసుకోవాలి మొత్తానికి కొనేశాడు. భద్రంగా తెచ్చాడు ఇంటికి, సరస్వతి స్నానం గదిలో వుంది. అమ్మయ్య అనుకుని ఆ పుస్తకాన్ని వొక మూల దాద్దామని, అలమారులో వొస్తువుల్ని కెలుకుతూండగా, సరస్వతి స్నానం గది తలుపు చప్పుడైంది. అక్కడేదో లావాటి పాత పుస్తకం విప్పి, ఆ పుటల మధ్య తను కొన్న కామసూత్రాల పుస్తకం దాచి, దానిమీద పాత పత్రికలు పడేసి అలమారు మూసి, చడిచప్పుడు కాకుండా భార్యని ఆహ్వానించాడు కామేశం.

ఆ నెల డబ్బు అవసరమొచ్చింది కామేశంకి. మూడు నెలలు గడిచాయి , రామమూర్తి అద్దె ఇవ్వలేదు. ఆ ప్రశంసే ఎత్తడం లేదు. సరస్వతిని అడగమన్నాడు కామేశం మీరే అడగండంది.

ఒక ఉదయం వెళ్ళాడు. సకిలించి గొంతు సవరించుకున్నాడు. వంటింటి గదిలోంచి బైటకొచ్చింది కుమారి. స్నానం చేసినట్లు లేదు. బొట్టు లేదు. జడంతా ఊడిపోయింది. ఆ చీర బాగుండ లేదు. అమాయకంగా నవ్వింది. ఎత్తుకు ప్రాక లేక లోనికి దిగజారిన సముద్ర కెరటంమల్లె మొదటి పేజీ చించేసిన బ్యాంకు లెడ్జర్ గ్రంథమల్లె.

“ఆయన బైటికి వెళ్ళారు” అంది కుమారి.

“మరి.. మరి.. మూడు మాసాలు...” అని మిగతాది చెప్పలేక పొయ్యాడు ఆమె ఎందుకో సిగ్గుతో తలవంచుకుంది. కాలి బొటనవ్రేలితో నేలమీద ఏదో గీస్తోంది.

“అందుకే... వెళ్ళారు” అంది.

అందుకే వెళ్ళడం ఏమిటా అనుకున్నాడు కామేశం. మరెవ్వరి దగ్గరన్నా చేబదులు తెద్దామనా? బ్యాంకులో ఎకౌంటు అంతా అయిపోయింది. డిపాజిట్ మినహా.

“కాఫీ తెచ్చేదా?”

“వద్దులే...”

లేచి, “తలుపు వేసుకో" అని తన వాటాలోకొచ్చేశాడు కామేశం. కిటికీ తలుపు బాగుచేయించాలి. అద్దం పై గుడ్డలు కట్టి గడుపుకుంటున్నారు ఆ దంపతులు. అందులోంచి వారి చేష్టలన్నీ బైటికి కనిపిస్తున్నాయి. కనిపిస్తున్నాయి గనుక చూడటం జరుగుతోంది. ఇంక అలా చూడకూడదు. తలుపు సందుల్లోంచి, తాళంచెవి కంతలోంచి చూడడం అపరాధం. అలాగే ఇతరుల ఉత్తరాలు కూడా చదువకూడదు.

మరో నెల గడిచాక సరస్వతి దూరపు బంధువులెవరో చనిపోయారన్న వార్త వచ్చింది. దుఃఖించింది. కామేశం సానుభూతి కనబరిచాడు. అతను బ్యాంక్ కు వెళ్ళగానే కుమారి వచ్చి విషయం తెలుసుకొని, సరస్వతి ఎదురుగా కూర్చుని ఓదార్చింది. మధ్యాహ్నం రామమూర్తి రాగానే వెళ్ళిపోయింది కుమారి.

సాయంత్రం పోతన్నగారి భాగవతం కోసం వెదికింది సరస్వతి. కష్టాలొచ్చినప్పుడు భాగవతం చదువుకుంటుంది. కామేశం కోప్పడేవాడు. కష్టాలొచ్చినప్పుడే మనవారు భారత భాగవతాలు చదువుతారు. ఉత్తప్పుడు వాటి జోలికిపోరు. ఇది తప్పంటాడు. ఆ పవిత్రగ్రంథాలు సంతోషంగా వున్నప్పుడు చదువుకోడానికి పనికి రాకపోవడం విశేషం అంటాడు. మనవారిదంతా శ్మశాన వైరాగ్యం అంటాడు. ఆ గ్రంథాలు చెప్పే సందేశ పరంపరలో ఒక్కదానినైనా జీవితంలో అమలు జరిపితే ధన్యులే. అదీ చెయ్యరు. దొంగ వేదాంతం, దగానీతి. వీళ్ళు చేసేదొకటి, చెప్పేదొకటి, పగలు వొక నీతి. రాత్రి మరొక నీతి. ఇది రెండు నీతుల జాతి. అందుకనే అందరు దేవుళ్ళు, అన్ని ఆలయాలు. ఎన్నిసార్లో ఈ విషయంలో భర్తకీ, తనకీ యుద్ధాలు జరిగేవి.

కనీసం కష్టాల్లోనైనా, చదువుకుని అఘోరిస్తే ముక్తి పొందుతారంటుంది సరస్వతి. కనీసం తుది ఘడియలలోనైనా దేవుడి పేరు ఉచ్చరిస్తే మోక్షం పొందుతారు. నారని చూపిస్తే తుది ఘడియల్లో “పీచు” అంటాడు. అన్న లోకోక్తి అందుకనే ప్రచారమైందంటాడు కామేశం.

అమ్మయ్య ఇదిగో ఇక్కడ దొరికింది భాగవతం. ఈ పత్రికల కట్టకింద అట్టలు వూడిపోయాయి. ఇదేమిటి ఇంతలా వుంది. పైకి తీసింది. అందులోంచి మరో పుస్తకం ఊడిపడింది. భాగవతం పిల్లల్ని పెడుతోందేమిటి ? అది ఇంగ్లీషు పుస్తకం. కొత్తది, పుటలు తిప్పింది. బొమ్మలు బూతుబొమ్మలు. చ.ఛ మూసేసింది. ఈయనకి ఈ వయసులో ఈ బుద్ధు లేమిటి ? మళ్ళా తీసింది ఇంకా వున్నాయి బొమ్మలు ఆడమగ కలిసి ఛీ ఛీ ... సిగ్గుశరం లేదు. ఈ మొగాళ్ళకి. కామేశం వచ్చిన అలకిడైంది.

"ఈ పుస్తకం ఏమిటండీ ఆఫీసులో కొత్తపిల్లని ఎవర్నేనా వేశారా? మనిళ్ళలో వుండాల్సిన పుస్తకమేనా , మీకేమన్నా మతి పోయిందా..."

ఇంకా చాలా సేపు సాగించింది.

"అదా ... అది, రంగారావని ... మా ఆఫీసులో వున్నాడులే వాడికి పెళ్ళట. పెళ్ళికానుకగా, చవకలో వొచ్చింది. ఈ పుస్తకం ఇస్తే తీరి పోతుందంటే కొన్నాను. మరో ఇద్దరు కూడా ఇలాంటివే కొన్నారులే నేనొక్కణ్నే కాను."

"ఎవడా రంగారావు ... శుభలేఖ చూపించండి" అంది సరస్వతి. కామేశం గుండె జారింది. ఇదిగో ఇట్లాంటి వివరాల్లోకి దిగుతారు ఈ ఆడవాళ్ళు. అదే చిక్కు. వీళ్ళకి అందుకే పరమాత్మ చింత లేకుండా పోతూంది. ఆధ్యాత్మిక జీవితానికి తగరు వీళ్ళు. దేవుడి విషయం చూడండి. లోకాన్ని సృష్టించి పారేశాడు. వొకలీలగా, గమ్మత్తుగా అంతే , అందులో వివరాల్ని గురించి పట్టించుకోలేదు. ఆయనకి అందులో ఏమున్నాయో తెలియదు కూడా , అందమైన మంచుకొండలు, నదులు, సరస్సులు, కుమారి చక్కదనం వున్నాయి. రక్తం పీల్చే జలగా, వికృతమైన వాన పాము, పేడపురుగు, దోమ, నల్లి, ఖడ్గమృగం ... సరస్వతి .. వున్నాయి. అమ్మో. అవన్నీ పైకి అనకూడదు.

"ఆఫీసులో పడేసినట్టున్నాను."

"ఎప్పుడు పెండ్లి?"

"వొచ్చాక పార్టీ ఇస్తాడుగా. అప్పుడివ్వచ్చులే అని అట్టే పెట్టా" అన్నాడు కామేశం.

ఆ ఆపద అల్లా తొలిగిపోయింది. కాని మరో ఇబ్బంది ఏర్పడింది. రాత్రుళ్ళు ఆ పుస్తకం తీసి అందులో ఏముందో వివరంగా చెప్పమంది. చదివి, అర్థం చెప్పాడు. స్త్రీ పురుషుల అన్యోన్యం, స్నేహం, పెరగాలంటే యేం చెయ్యాలో ఎల్లా ప్రవర్తించాలో ఎల్లా ప్రేమించుకోవాలో..." అవును జగత్తంతా ప్రేమ మయం. మన కుమారి, మొగుడూ, నిత్యమూ చూపెడుతూనే వున్నారు..."

"మనకి అది లేదు గనుకనే ఈ పుస్తకాలు చదువుకోడం" అన్నాడు కామేశం.

"వాళ్ళకి మాత్రం ఎప్పుడూ వుంటుందా యేమిటి. అదుగో ఆ కుర్రతనం, ఆ వయస్సు వున్న నాలుగు రోజులు. తరువాతేముంది. మట్టిగడ్డ..."

"నిత్యమూ వుండాలనే వాత్సాయనుడి గోల పెద్దయ్యాక చిన్నప్పటి జ్ఞాపకాలు మధురంగా వుండాలి మరి..."

"శృంగారంలో పడిపోతున్నారే..." అంది సరస్వతి – కాని తనే శృంగారంలో పడిపోతూందన్న తన అనుమానం పైకి అనలేక పోయాడు కామేశం.

చేసిన అప్పులో యేదో అప్పు అనుకొని పక్కవాటా కిటికీలు బాగుచేయించాడు కామేశం.

"కుమారికి ఎంత భక్తి అనుకొన్నారు? ప్రొద్దుటే స్నానం చేసి , మధ్య పాపిడి తీస్తూంది చూశారా ... యింత బొట్టెట్టుకుని, పట్టుచీర కట్టుకుని పూజలు చేస్తూంది. చదువుకోమని భాగవతం ఇచ్చా."

"నువ్వేమో ఈ బూతుబొమ్మల పుస్తకం పారాయణ చేస్తున్నావు" అని సందు దొరికింది కదా అని లోనున్న కసిని వెళ్ళబోస్తున్నాడు కామేశం.

"అణా అద్దె లేకుండా, రాజాలాంటి వాటా ఇచ్చేసేటంత ఉదారులుగా మీరు. మీరు మట్టుకు తక్కువా ఏం,,,?"

"నువ్వు అడగొచ్చుగా అద్దె"

"అడిగాను."

"ఏమంది?"

"తనకి మూడో మాసంట"

ఫక్కున నవ్వేశాడు కామేశం.

"నవమాసాలు మోసి బిడ్డను కన్నా, అద్దె డబ్బుల బదులు ఆ పసికందు ఏడుపన్నమాట , మనకి ప్రతిఫలం"

"మీరేగా తెచ్చి పెట్టింది."

"నీ అనుమతి లేకుండా చెయ్యలేదుగా. నువ్వు 'ఊ' అంటే తక్షణం ఖాళీ చెయ్యమంటాను" అన్నాడు కామేశం.

"ఇప్పుడెల్లా అనగలమండీ! చిలకా గోరింకల్లా తిరుగుతున్న వాళ్ళని, పొమ్మనగలమా. మూడో మాసం పైగా. మీరెంత కఠినులండీ..."

"వూరికే అన్నానే. నువ్వేమంటావో చూద్దామని"

"నిన్న కాసిని బియ్యం ఇచ్చివొచ్చా. పాపం లేవుట."

"సాయంత్రం ఇంత కాఫీ పొడి, పంచదారా కూడా ఇచ్చిరా అవీ లేవు."

"యేమండోయ్..."

"ఏమిటి?"

"ఆ అమ్మాయి పూజ చేసుకుంటోంది. అటు ఇటూ చూశాడు,ఎవ్వరం లేమనుకున్నాడు కాబోలు రామమూర్తి , పీటమీద కూర్చున్న ఆమెను గట్టిగా కౌగలించుకొని తన ఒళ్ళోకి లాక్కున్నాడు,హవ్వ."

"హవ్వ , దేనికి? మొదట్లో వింత – ఇప్పుడు మామూలేగా. ఇట్లా లాక్కున్నాడా...?" అని ఎట్లా లాక్కున్నదీ ప్రత్యక్షంగా చూపే యత్నంచేసి, సరస్వతి నడుంపై చేతులు వేసి బిగించాడు కామేశం.

"వెదుదురూ,ఇది సొంతంది కాదు,ఆ పుస్తకం లోనిది..." అని అతన్ని తోసేసి లోనికి వెళ్ళింది సరస్వతి.

ఆమెలో వచ్చిన మార్పుకి ఆశ్చర్యపడ్డాడు. యౌవనంలో సంపర్కం వుంటే, మనలో కూడా ఆ ఛాయ పొడసూపుతుంది కాబోలు అనుకున్నాడు కామేశం. తనలోనూ ఏదో ఒక ఉత్సాహం చురుకుదనం వొచ్చాయా అన్న అనుమానం రాసాగింది. ప్రేమికులంటే లోకానికి అంత ఇష్టం. వారి కథలు వినడానికి కుతూహల పడతారు. ప్రేమ యౌవ్వనంతో ముడిపడి వుంది. యౌవ్వనంలోవే సృష్టి శక్తులు,అదొక జ్వాల. దేవుడు నిత్య యౌవ్వనుడై వుండాలి. దైవానికి వార్ధక్యం లేదు. అట్లా అయివుండి కూడా, మనిషి శరీరంలో నిత్య యౌవ్వనుణ్నిగా వుంచే ద్రావకాలు ఎన్ జైమ్స్ ట హార్మోన్స్ ట మరి కొన్ని చేర్చి ఎందుకు అమర్చలేదూ దైవం? తనలాగా మనిషి వుంటే ఓర్వలేదన్న మాట దైవం. అందుకే వార్ధక్యం – మృత్యువు. పరమాత్మలాగా యౌవ్వనంలో మాటలుండవు. చెప్పుకొనేందుకు ఏమీ వుండదు. వార్ధక్యం లోనే అతివాగుడంతా , వెనకటివి స్మరించుకుంటారు. యౌవ్వనానికి జ్ఞాపకాలు లేవు. అందుకనే మంచితనం కూడా యువకులకే సాధ్యం. వారిలో కల్లకపటం వుండదు. పోటీ పడటం వుండదు. దేన్నో ఆశించి విఫలులై కఠినులుగా అవరు. బాహ్యజగత్తుతో పేచీ వుండదు. డబ్బు కాపీర్నం లేదు. రోజుకి ఇరవై నాలుగు గంటలే వున్నాయన్నది తప్ప వేరే అసంతృప్తి లేదు. ఒకరి దేహాలని వొకరు పరిశోధిస్తూ, అందులో రహస్యాన్ని అన్వేషిస్తూ ఆనందం పొందుతూ పరమాత్మలో ఐక్యం అయినట్లు ఒకరైపోతారు. ఆ వొకరులోంచి మరొక ప్రాణి పుడుతుంది అదే సృష్టి. దైవం ఒక్కటే అయినట్లు, స్త్రీ పురుషులు ప్రేమపాశంలో వొకరవడంకంటే, వింత ఏముంది!

తమలో వచ్చిన మార్పుకి నెలతర్వాత నిదర్శనం దొరికింది. సరస్వతికి రెండోమాసం. రామ వనవాసం ముగిసినట్లు పదునాల్గేండ్ల తర్వాత మూడో కాన్పు కాదు నాలుగవ కాన్పు. మూడో కాన్పు సంతానం దక్కలేదు. కామేశం నవ్వుతూ సరస్వతి జుట్టుని నిమురుతున్నాడు.

"అన్నట్లు, ఇవాళల్లా రామమూర్తి గాని, కుమారి గాని, కనబడ్డం లేదే" అంది సరస్వతి.

"స్నేహితులింటికి వెళ్ళారేమో."

ఆ మర్నాడు కూడా రామమూర్తి, కుమారి కనబడలేదు. వాటాలోకి వెళ్లి చూశారు. సామానులు లేవు బట్టలు లేవు. పీటలు లేవు. వారి స్వంత కుర్చీలు, మంచమూ తప్ప. ఇంకేమీ లేవు. ఖాళీ చేసి వెళ్ళిపొయ్యారు. చెప్పకుండా అద్దె ఎగేసి వెళ్ళారు. సరస్వతికి కోపం వచ్చింది.

"తొందరపడకు. ఏదో విశేషం వుండాలి."

"ఏం విశేషం ? నా నెత్తి విశేషం. పాలదానికీ, చాకలికీ బాకీలే. మీకు మా బాగా చేశారు లెండి."

"చూడు ఎవరో వచ్చినట్లున్నారు" చూసింది. ఆ వచ్చినాయన లక్ష్మణ స్వామి. కుమారి తండ్రట. రామమూర్తి మామగారట. విషయం చెప్పాడు.

"వాడు రాక్షసుడండీ – ఆ రామమూర్తి గాడు. మా అమ్మాయిని లేవదీసుకు పొయ్యాడు. ఇదో వెర్రిబాగుల్ది కాలేజీలో చదువుకుంటోంది. వాడూ చదువుతున్నాడు. వాడికి మళయాళ మంత్రం వొచ్చునండీ , మందో మాకో పెట్టాడు. లొంగిపోయింది. లేచి పొయ్యారు" లక్ష్మణ స్వామి భాష మృదువైంది కాదు. ఆవేశంలో అనరానివంటాడు ఆయన చెప్పిన సారాంశం ఏమిటంటే రామమూర్తికి ఇదివరకే పెండ్లయిందట. ఒక పిల్లాడుట. కుమారిని మోహించి ఆ భార్యని వదిలేసి, కుమారిని లేవతీసుకు పొయ్యాడు. తల్లి, తండ్రి గుమ్మం తొక్కద్దన్నారు. మొదటి పెళ్ళి తాలూకు అత్తా, మామ తన్నిస్తామన్నారుట. కోర్టులో దావా వేస్తామన్నారుట. ఆ ఊరు ఆ ఊరు వెళ్ళి తలదాచుకుని, అప్పులు చేసి పరిస్థితి ముదిరే సరికి ఆ ఊరునించి బిచాణా ఎత్తి వేస్తాడట. ఉద్యోగం లేదు. పూటకి టికాణా లేదట. అమ్మాయి నగలన్నీ అమ్మేశాడుట.

"మీకు సున్నా చుట్టాడు పెద్ద గుండు సున్నా. ఇక్కడికి వస్తున్నట్లు అమ్మాయికి వ్రాశా. బిచాణా ఎత్తేశాడు." అల్లా వెకిలిగా నవ్వుతూ, తాగినవాడల్లె వెర్రిగా వ్యాఖ్యానం చేస్తూ చాలా సేపు కబుర్లు చెప్పి వెళ్ళాడు లక్ష్మణ స్వామి.

కామేశం ఆశ్చర్య పడ్డాడు. సరస్వతి వాళ్ళనీ, అతన్నీ దుమ్మెత్తిపోసింది.

"కనబడనివ్వండి. వాతలెట్టిస్తాను. ఈ లుచ్చాల కిచ్చామా మనిల్లు! ఎంత అప్రదిష్ట! మైలపడింది ఇల్లు. పుణ్యావచనం చేయించాలి. ఇంకెప్పుడు ఇలాంటి వాళ్ళని చేరదియ్యకండి..."

రెండు రోజుల తర్వాత రామమూర్తి దగ్గర నుంచి ఒక రిజిష్టర్ సంచీవచ్చింది. అందులో బంగారం గాజులు రెండు వున్నాయి. ఉత్తరం ఒకటుంది, అందులో ఇల్లా ఉంది.

"... మామ గారు మీ దగ్గరకొచ్చే వుంటారు. ఆయన మతి సరిగ్గా లేదు. కల్పించి ఏవేదో చెపుతుంటాడు. నాకు జ్ఞానం లేనప్పుడు మావాళ్ళు ఒకామెను అంటగట్టారు. ఆమె ద్వారా సంతానం వున్నట్లు చెప్తాడు మామగారు. అది వట్టిది. సంతానం కలుగలేదు. జ్ఞానం వచ్చాక ఈమెను ప్రేమించాను. ఆమె కూడా ప్రేమించింది. నాకిది వరకే పెళ్లయిందని చెప్పాను. నన్ను విడిచి వుండలేనంది. ఆమెను విడిచేసి ఈమెతో వచ్చెయ్యక తప్పింది కాదు. మీ కివ్వాల్సిన అద్దెను యివ్వకుండా వచ్చేసినందుకు క్షమాపణ చెప్పుకుంటున్నాను. ఈ గాజుల జతతో సగం తీరినట్లే మిగతాది ముందు ముందు యిచ్చుకుంటాను. ఆమెను నర్సింగు హోమ్ లో చేర్పించా ! ఉద్యోగం వేట సాగిస్తున్నాను. సరస్వతి గార్కి మా నమస్కారాలు చెప్పండి. ఆమె ఋణం ఎన్నటికీ తీర్చుకోలేము. అంత మంచివాళ్ళు ఈ రోజుల్లో దొరకరు. మీరు అదృష్టవంతులు. అమ్మాయి పుడితే ఆవిడ పేరు , అబ్బాయి పుడితే, మీ పేరు..."

ఇద్దరు నవ్వుకున్నారు.

"నీకు ఆడపిల్ల పుడితే, కుమారి పేరు పెడతావా ఏం?" సరస్వతి నవ్వుతోంది.

'మరీ బిగ్గరలో నవ్వకేం ప్రమాదం. చెడ్డవాళ్ళ మంచితనం అంతటి ప్రమాదం' అన్నాడు కామేశం.

★★★

COMMENTS